

[Mølgaard]

disse klagere pludselig deres vilje: de fik sort skærm konsekvent igennem et stykke tid, og minsandten om taknemligheden overhovedet kommer frem på ansigtet i den anledning, nej, man hører klager over den sorte skærm. Retsforbundet vil dybt beklage, at vi har haft sort skærm i nyhedsformidlingshenseende, men vi vil da sådan set også beklage, at man ikke har været taknemlig fra den side, hvor klagerne har været rettet over den røde skærm.

Der er mange årsager til, at der var konflikt i Danmarks Radio. Karakteren af konflikten er i øjeblikket til retlig bedømmelse ved den overenskomstsmæssigt fastlagte instans for den slags anliggender, nemlig ved en voldgiftsret, og jeg skal ikke kommentere det. Der er indtil videre grund til at indtage tavshed, indtil retten har talt, men der kan alligevel godt i anledning af det passede være grund til at minde om, at strejkevåbenet, som Holger Eriksen, tidligere socialdemokratisk – og man kan vel endda sige socialdemokratisk socialdemokratisk – medlem af dette ting har påpeget, at det meget vel kan sløves, hvis det bruges for ofte. Lige så vel som Georg Poulsens bemærkninger forleden dag ved 1. maj-talen om selvbesindelse og spekulationen på, hvem det i grunden er, man rammer ved en faglig aktion af denne karakter, kunne give grund til i en medarbejderkreds at lægge sig på sinde og overveje. Men der er også grund til, at andre i selvransagende øjemed vurderer realitetsårsagerne: der er grund til at vurdere også denne konflikt som en vis udløber af politiske pressionsforsøg. Der er ingen grund til her i folketinget at hive disse forsøg stærkt frem i rampelyset, men at de har været udøvet, er en kendsgerning, og alle, der måtte være modstandere af, at sådanne politiske pressionsforsøg udøves, må også vurdere, om sådanne pressionsforsøg får lettere eller sværere adgang til at få held med sig ved, at man laver en konflikt som den, man har set.

I de fleste konflikter de allerfleste steder gælder det, at der kan være behov for at appellere til den sunde fornuft, fordi interessefællesskabet i virkeligheden er langt stærkere som drivkraft end modsætningerne imellem dem, der konflikter.

Det skal også erkendes, at hvis vi ser væk fra medarbejdere, radiatoråd i almindelighed eller et flertal i radiatorådet og driftsledelse,

kan der også godt være en drivkraft i en ganske anden forstand, hvor grøftegravninger på en professionel konfliktskaben i stedet går hen og bliver drivmidlet. Specielt bliver det jo galt, hvis forskellige politiske bevægelser skal konkurrere om at appellere til de mest ureflekterede instinkter gående i retning af til enhver tid, uanset om skærmen er rød, sort, grøn eller gul, at beklage sig over skærmen som sådan.

Der er fraktioner i radiatorådet, som er politisk inficerede i en retning, hvor der er grund til at antage, at de netop ønsker en stærkere politisk styring. Ser vi på vore nabolande Tyskland og Frankrig, vil vi helt sikkert vide, at det er den modsatte vej, vi skal gå. Ser vi på nyhedsformidlingsinstitutionen, er det givet, at der netop dér er brug for at værges sig imod en politisk styring, og givet er det, at dette forslag må ses som et led i retning af en større grad af politisk styring end den, vi opnår ved en fornuftig køren videre ad de veje, man har forsøgt betrådt fra institutionen som en selvstændig institution betragtet.

Tyroll (VS):

Som tidligere kan VS selvfølgelig heller ikke nu medvirke til det forslag, der foreligger, men vil vende sig kraftigt imod det.

Det, der er realiteten, er jo ikke den, som vi har set hr. Erhard Jakobsen er kommet med rundt omkring i dagspressen, nemlig at det skulle være en lille klike rabiater journalister ved Danmarks Radio, der går rundt og sørger for, at der bliver lukket for nyhedsformidlingen. Tværtimod findes der en lille klike rabiater ledere, i hvert fald når man ser på den praksis, som har været udfoldet af Poul Ifversen, chef for Københavns Radio. Der er tale om, at der har været udøvet en af de mest rabiater og hårdhændede lederfunktioner, som man vel kan få øje på herhjemme for øjeblikket. Der er tale om, at denne chef i indstillingen om en ansættelse er gået uden om samråd og direkte til sin foresatte og har anmodet om, at den pågældende ikke blev ansat. Senere blev det pålagt ham, efter at tillidsrepræsentanten havde påtalt dette, at holde et sådant samråd. Under dette samråd har han udelukkende ladet medarbejderne afgive nogle generelle udtalelser, hvori de i øvrigt alle sammen gik ind for en ansættelse af den pågældende. Han konkluderede derefter